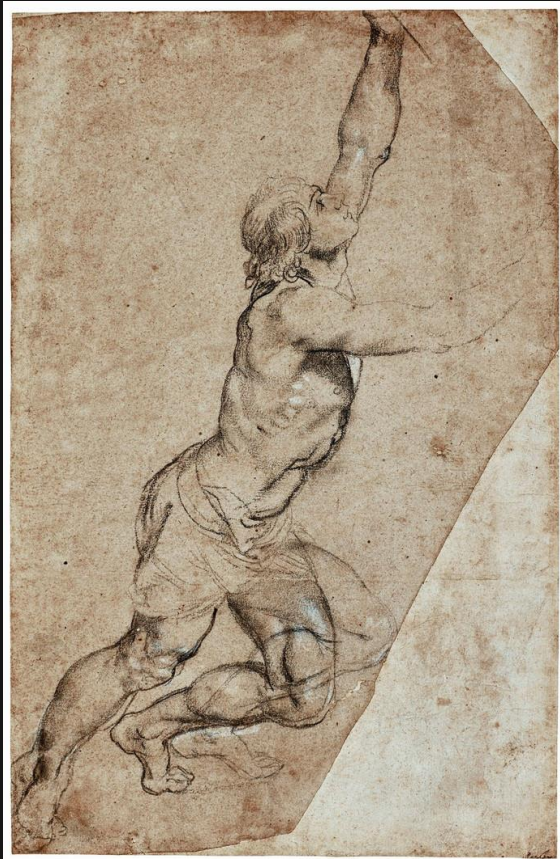

mijmering

christina

Prinses Christina is overleden. Ze was de dochter en de zus van een koningin. Niet dat ze daar zo blij mee was, voor het koninklijke bedankte ze vriendelijk, maar als je als kwartje bent geboren word je nooit een dubbeltje, al doe je nog zo je best. De verschillende media hebben haar op een nette manier herdacht. Ze werd neergezet als een 'markante' vrouw - wat dat dan ook mag zijn - muzikaal en warm van karakter. We zullen het nooit weten, uit de flarden interviews die langskwamen viel niets op te maken over haar persoonlijkheid.

Als kind had ik een enorme fascinatie voor het koningshuis en vooral voor de prinsessen. Vier maar liefst, die in de fotoboeken die ik spaarde in de prachtigste jurken en behangen met edelstenen op ontvangsten en feesten verschenen, niet zelden naast zo mogelijk nog mooier geklede koninklijke hoogheden van andere, soms exotische landen. Jammer voor Marijke dat ze niet mooi was. Beatrix - in een van mijn fotoboeken tot mijn zwijmelige vreugde 'prinses glimlach' genoemd - en Margriet waren nou ook niet direct schoonheden maar daar kon je iets van maken. Marijke was een onooglijk hompeltje met een onbeholpen fysiek. Ze ging altijd naar de verkeerde kapper en kleepte zich net zo slecht als haar moeder. Grootste handicap waren natuurlijk haar ongelukkige ogen die alle aandacht opeisten en haar het voorkomen van een zwakbegaafde gaven. Ze had de tijd niet mee, als ze vijftig jaar later was geboren was er zeker en vast een slimme stylist aan te pas gekomen die haar als boegbeeld van een zonnebrillenmerk had voorgesteld. Helaas voor Marijke - die later de voor mij onbegrijpelijke keuze voor het stijve Christina maakte - werd ze jarenlang vergeleken met een Monatoetje.

Toch kwam er een aardig detail aan het licht in de berichtgeving na haar dood. Medestudente Catherine Keyl - beiden studeerden pedagogiek in Groningen - liet weten dat ze indertijd kon vloeken als een bootwerker.

Persoonlijk vind ik dat een verdienste. Je onttrekken aan een keurslijf van koninklijke keurigheid getuigt van moed. Misschien ook van moet.

En een stevige vloek kan daarbij helpen.

Marjolijn Sengers, 18 augustus 2019